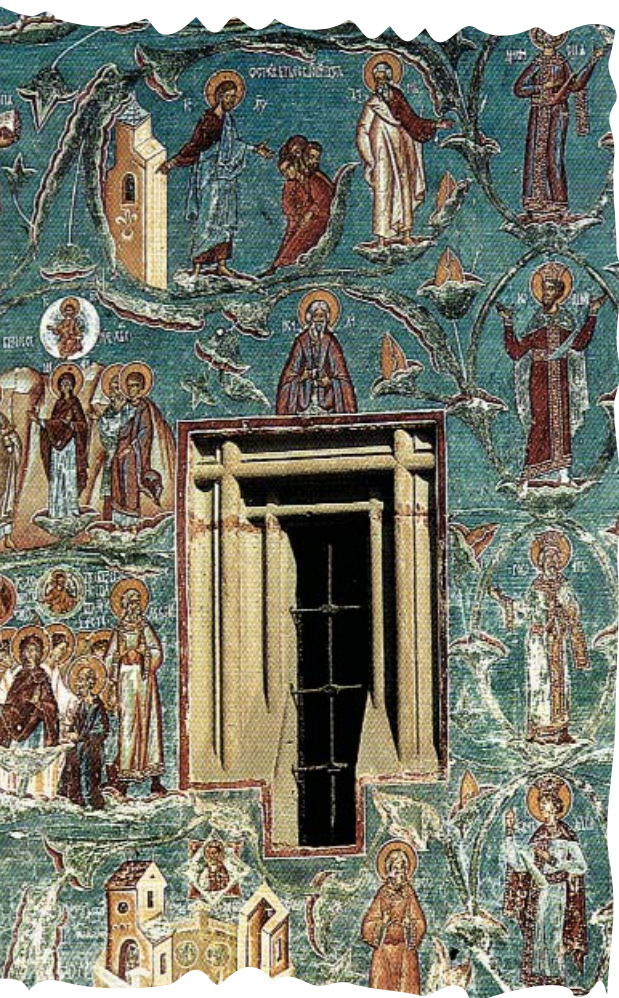

Ж И В О Т *Горан Величковски:* Добронамерни

Сè е суејџа, ља и џекџов.

Госјоди, љомилуј ме, ѓреџниојџ!

Само две правила ни даде Синот Божји и Синот Човечки, само две мали правила и аманети ни даде Тој:

1. Возљуби Го својот Бог со сето свое срце, со сета своја душа, со сета своја сила, со сиот свој разум.
2. Возљуби го својот ближен како себеси.

Само две! А што ние денеска почитуваме од тие два аманета? И колку?

Познавам еден свештеник на Македонската Православна Црква. Човекот има пет дечиња, живее под кирија во подрумски простории, најмалите гулапчиња постојано се разболуваат од влагата, а депресивниот мрачен амбиент ги потиштува сите - од најмладите до највозрасните. ‘Што си правел пет?’, е најчестиот коментар со кој е почестен овој наш чесен свештеник. Истава порака ја добива тој од неверниците, од верниците, ама и од свештениците.

Преку овој пример, што во никој случај не е осамен, се обидувам да доловам како ние Го возљубуваме Бога и ближниот свој. Простете ми што ќе си земам слобода да го напишам следново, но... Имам впечаток дека нашата Црква, поточно луѓето во неа бегаат од „малите“ проблеми на луѓето. Едноставно, многу покурентни теми се оние од областа на црковната политика. Би сакал да прашам: каде се свештениците во процесот на образување на граѓаните? Веронауката како процес кај и да е ќе дојде во овој век, но овој век штотуку започна, мили мои браќа и сестри.

А гледајќи ја ефективноста на политичарите со која работат и си ја сакаат верата, не треба да бидеме големи оптимисти дека веронауката бргу ќе дојде...

Каде се школите по веронаука во црквите (за волја на вистината има неколку, но не во сите цркви)?

Каде се трпезите на љубовта по одржувањето на Богослужбите? Да ве потсетам, тоа се трпези со скромна храна и пијалок на кои по литургијата доаѓа свештеник кој разговара со верниците на теми што ги интересираат.

П р а ш а њ а

Каде се свештениците да ги посетат домовите на верниците и да сторат неврзан лаф-муабет со нив? Се разбира, овде не мислам на посети пред слава, именден или светење вода, оти тие посети се закажани и траат од 5 до 10 минути. Пишувам за незадолжителни, неформални, воспитни посети.

Каде се посетите на болниците, Домовите за старци, Домовите за деца без родители, визитите на болни луѓе што лежат дома и на коишто им треба поддршка и прегратка? Секоја чест на ретките исклучоци што го прават тоа.

Каде се хуманитарните акции организирани од Црквата за луѓе на кои им е неопходно спасение, и молитва? Секоја чест на ретките исклучоци, кои се навистина ретки.

Каде е Литургијата на Телевизија? Па погледнете ја Хрватска, таму секоја недела има директен пренос од мисата која почнува во 11 часот. Хрватската Радио-Телевизија преносите ги прави од различен град, а понекогаш настанот се случува и во село. По ова, на првиот канал на ХТВ има уште час и половина религиозна програма, а целиот колаж завршува со Католичкиот сервис од светот.

Наивно е да се очекува дека кај нас некоја Телевизија ќе му го понуди ова на Синодот. Напротив, МПЦ е таа што треба да се избори, па макар и да учествува во делот на финансирање. Некој ќе каже - а што Црквата ќе добие со тоа? Едуцирани, исполнети верници, возљубени во Бога, во своите Епископи, верници што нема да толерираат површност и импровизации. МПЦ сака такви верници, нели?

Овде ќе престанам со поставувањето прашања коишто се надевам дека никого не навредија. Би сакал да ви кажам нешто лично.

Секоја недела одам во драчевската црква Св. Спас. Драчево е скопска населба, има над 30.000 граѓани, а во Божјиот ден недела, на литургија не доаѓаат повеќе од педесетина луѓе. Дел од нив се во кратка посета за палење свеќа и по пет минути си заминуваат. Во проценти, помалку од 0,2 од сто се во Храмот. Дали ова треба да нè загрижи?

Сега мала паралела. За време на курбанот што се подготвува на денот на Свети Атанасиј (курбан?????) низ црквата Св. Спас дефилираат повеќе стотици луѓе, кои се гоштеваат со јагнињата заклани на пет метри од олтарот. Каква диспропорција, мили мои, каков неред...

Пак ќе престанам! Се враќам на двете Христови заповеди за возљубувањето. Го сакаме ли Бога, подготвени ли сме за Него и со Него безрезервно да живееме, веруваме, работиме, твориме, беседиме, да си ја градиме Црквата во и со Него, за Него и само за Него?...

Го сакаме ли ближниот свој, подготвени ли сме за него да ја поставиме правдата над користа, да го поставиме чинењето на благочестиви дела над минливите задоволства, да ги поставиме другите над себеси?...

Подготвени ли сме?

P. S.

Сè е суета, па и текстот. Господи, помилуј ме, грешниот!

